

Sodišče: Višje sodišče v Ljubljani

Oddelek: Gospodarski oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSLJ:2016:II.CPG.694.2016

Evidenčna številka: VSL0079577

Datum odločbe: 14.07.2016

Senat, sodnik posameznik: Vesna Jenko

Področje: OBLIGACIJSKO PRAVO - ODŠKODNINSKO PRAVO - VARSTVO POTROŠNIKOV - CIVILNO PROCESNO PRAVO - USTAVNO PRAVO

Institut: pomanjkanje razlogov o odločilnih dejstvih - pomanjkanje razlogov o zavrnitvi dokaznih predlogov - bistvena kršitev določb pravnega postopka - pravica do izvedbe pradelanih dokazov - sklep o zavrnitvi dokaznega predloga - obrazložitev končne odločbe - garancija za brezhibno delovanje stvari - odgovornost prodajalca - brezhibno delovanje - vzrok za okvaro - povrnitev škode - uporaba druge stvari - podoben proizvod - nadomestni izdelek - vzroki, ki so zunaj proizvajalčeve sfere - navodila za vzdrževanje - zahteva za popravilo ali zamenjavo

Zveza: ZPP člen 287, 287/2, 339, 339/2, 339/2-8, 339/2-14. OZ člen 482, 482/2. ZVPot člen 21c, 21c/1, 21c/2.

Jedro

Ker tožena stranka sodišču prve stopnje ne očita, da nima razlogov o odločilnih dejstvih (tj. pravno relevantnih dejstvih v zvezi z (ne)utemeljenostjo zahtevka), temveč da nima razlogov v zvezi z zavrnitvijo dokaznih predlogov, bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP ne more uspešno vsebinsko napolniti.

Ob ugotovitvah, da sta bili bateriji dobri, da je bilo potrebno dopolnjevanje elektrolita ter da je to potrebo povzročila tožena stranka, ki ni dolivala destilirane vode, pa čeprav je bila seznanjena z navodili za vzdrževanje, ni mogoče zaključiti nič drugega, kot da odgovornosti tožeče stranke za napake ni in da zato od tožene stranke utemeljeno terjata stroške, ki so ji nastali z reklamacijo, ki se je izkazala za "neutemeljeno".

Prodajalec oziroma proizvajalec na podlagi določila drugega odstavka 482. člena OZ ni dolžan zagotoviti nadomestnega izdelka za obdobje, ko je kupec zahteval popravilo stvari, do takrat, ko mu je prodajalec oziroma proizvajalec vrnil popravljeno stvar oziroma izročil drugo stvar, ki deluje brezhibno.

Ker tožeča stranka dolžnosti, da zagotovi nadomestne akumulatorje na podlagi zakona, torej nima, nove akumulatorje pa je (glede na citirane ugotovitve prvostopenjskega sodišča) dobavila, čeprav ni bilo dogovorjeno, da bodo v primeru neupravičene reklamacije ti s strani tožene stranke plačani, pa tudi

pritožbeno sodišče ne more sprejeti drugačnega materialnopravnega zaključka, kot ga je že prvoinstanjsko sodišče. Za plačilo novih akumulatorjev namreč ni najti veljavnega pravnega temelja. Ni namreč pravilen sklep pritožnice, da predstavlja (zgolj) zaradi tega, ker tožeča stranka toženi ni bila dolžna zagotoviti nadomestnih akumulatorjev, strošek njihove nabave strošek neupravičene reklamacije. Zahteve tožene stranke, da naj ji tožeča stranka v času, ko bo odpeljala stare akumulatorje v kontrolo proizvajalcu, zagotovi nadomestne akumulatorje, ni mogoče avtomatično razumeti kot zaveze, da bo plačala nove akumulatorje, če prodajalec oziroma tožena stranka drugih ni imela.

Izrek

- I. Pritožba tožene stranke zoper prvi odstavek I. točke izreka sodbe sodišča prve stopnje se zavrne in se v tem delu izpodbijana sodba potrdi.
- II. Pritožba tožeče stranke zoper prvi odstavek I. točke izreka sodbe sodišča prve stopnje se zavrže.
- III. Pritožba tožeče stranke zoper drugi odstavek I. točke izreka sodbe sodišča prve stopnje se zavrne in se v tem delu izpodbijana sodba potrdi.
- IV. Pritožbi tožeče in tožene stranke zoper II. točko izreka se zavrneta in se sodba sodišča prve stopnje v tem delu potrdi.
- V. Vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je razsodilo, da se sklep o izvršbi Okrajnega sodišča v Ljubljani VL 35183/2015-2 z dne 28. 3. 2015 delno vzdrži v veljavi v prvem odstavku izreka sklepa in je tako tožena stranka dolžna plačati tožeči stranki znesek 491,42 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 6. 3. 2015 dalje do plačila (prvi odstavek I. točke izreka sodbe). V znesku nad 491,42 EUR s pp pa je sklep o izvršbi Okrajnega sodišča v Ljubljani VL 35183/2015-2 z dne 28. 3. 2015 v prvem odstavku in v tretjem odstavku glede plačila 74,00 EUR s pp razveljavilo ter v tem delu tožbeni zahtevek zavrnilo (drugi odstavek I. točke izreka sodbe). Odločilo je, da vsaka stranka krije svoje pravdne stroške (II. točka izreka sodbe).
2. Zoper prvi odstavek I. točke in zoper II. točko izreka sodbe je iz razlogov bistvenih kršitev določb pravnega postopka in zmotne uporabe materialnega prava pritožbo vložila tožena stranka. Pritožbenemu sodišču je predlagala, da pritožbi ugodi, sodbo v izpodbijanem delu razveljavi in zadevo v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Zahtevala je povrnitev pritožbenih stroškov, katere naj pritožbeno sodišče odmeri in v plačilo naloži tožeči stranki.
3. Zoper citirano sodbo v celoti pa se je pritožila tožeča stranka, in sicer iz razloga zmotne uporabe materialnega prava. Pritožbenemu sodišču je predlagala, da pritožbi ugodi in izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožbenemu zahtevku v celoti ugodi. Toženi stranki naj po njenem predlogu v plačilo naloži tudi pritožbene stroške, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od izteka paricijskega roka do plačila. Pritožbene stroške je specificirala.
4. Na pritožbo tožeče stranke je tožena stranka odgovorila s predlogom, da pritožbeno sodišče pritožbo kot

neutemeljeno zavrne, sodbo sodišča prve stopnje potrdi, toženi stranki pa v plačilo naloži še stroške v zvezi z odgovorom na pritožbo. Na pritožbo tožene stranke tožeča stranka ni odgovorila.

5. Obravnavani spor je gospodarski spor majhne vrednosti - tožbeni zahtevek se nanaša na denarno terjatev, ki ne presega 4.000,00 EUR (prvi odstavek 495. člena Zakona o pravdnem postopku(1), v nadaljevanju ZPP). O pritožbi je zato na podlagi določbe petega odstavka 458. člena ZPP odločala sodnica posameznica.

O pritožbi tožene stranke

6. Pritožba ni utemeljena.

7. V sporih majhne vrednosti velja, da je pritožbeno sodišče vezano na dejstveni substrat zadeve, kot ga je ugotovilo sodišče prve stopnje. Skladno s prvim odstavkom 458. člena ZPP je namreč sodbo in sklep, s katerim je končan postopek v sporih majhne vrednosti, mogoče izpodbijati zgolj zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka iz drugega odstavka 339. člena ZPP in zaradi zmotne uporabe materialnega prava - pritožbena razloga zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter relativnih kršitev določb postopka sta v teh primerih torej izključena.

8. V tem pritožbenem postopku tožena stranka uveljavlja (dopusten) pritožbeni razlog bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. V ta namen trdi, da izpodbijana sodba ne vsebuje konkretne obrazložitve, zakaj prvostopenjsko sodišče ni izvedlo vseh predlaganih dokazov tožene stranke, temveč zgolj pavšalno navaja, da dokazovanja z zaslišanjem ostalih prič in izvedenca ni izvajalo, ker je že z izvedenimi dokazi ugotovilo dejstva, ki so za odločitev pomembna.

9. A s takšno pritožbeno naracijo kršitve po 14. točki drugega odstavka 339. člena ZPP ne more utemeljiti. Ta je namreč podana, če ima sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih se ne more preizkusiti, zlasti pa, če je izrek sodbe nerazumljiv, če nasprotuje samemu sebi ali razlogom sodbe ali če sodba sploh nima razlogov ali v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih ali so ti razlogi nejasni ali med seboj v nasprotju. Ker tožena stranka sodišču prve stopnje ne očita, da nima razlogov o odločilnih dejstvih (tj. pravno relevantnih dejstvih v zvezi z (ne)utemeljenostjo zahtevka), temveč da nima razlogov v zvezi z zavrnitvijo dokaznih predlogov, te bistvene kršitve določb pravnega postopka torej ne more uspešno vsebinsko napolniti.

10. Lahko pa (smiselno) vsebinsko napolni kršitev iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP.(2) Vprašanje je le, če utemeljeno.

11. Pravica do izvedbe predlaganih dokazov (načelno) izhaja že iz pravice do enakega varstva pravic po 22. členu Ustave RS. Po ustaljeni praksi Ustavnega in Vrhovnega sodišča, sodišče lahko zavrne izvedbo dokaza, če je ta nepotreben, ker je dejstvo že dokazano, nerelevanten, ker dejstvo, ki naj bi ga dokazoval, ni pravno odločilno, ali ker gre za dokaz, ki je popolnoma neprimeren za ugotovitev določenega dejstva. Diskrecijsko pravico za zavrnitev dokaznega predloga ima torej sodišče prve stopnje le tedaj, ko so za njeno uporabo podani sprejemljivi in ustavno dopustni razlogi. Ali takšni razlogi (nepotrebnosti, nerelevantnosti oziroma očitne neprimernosti predlaganega dokaza) obstajajo, mora biti razvidno bodisi iz obrazložitve sklepa o zavrnitvi dokaznega predloga (drugi odstavek 287. člena ZPP) bodisi iz obrazložitve končne odločbe. Šele na ta način je namreč stranki, katere dokazni predlog je bil zavrnjen, dana možnost, da ugotovi razloge, na katerih temelji zavrnitev dokaznega predloga in jih z morebitno vložitvijo pritožbe napade (prim. sklep VS RS VIII Ips 144/2013 z dne 10. 12. 2013, sklep VS RS II Ips 720/2003 z dne 13.

4. 2005, VSL sklep I Cp 105/2010 z dne 10. 3. 2010).

12. V obravnavanem primeru je v 7. točki obrazložitve izpodbijane sodbe sodišče prve stopnje poimensko navedlo vse izvedene ustne (priči B. B. in C. C. ter zakonitega zastopnika tožene stranke D. D.) in pisne dokaze, v 8. točki pa pojasnilo, da je že na podlagi zgoraj izvedenih dokazov ugotovilo dejstva, ki so za odločitev v sporu pomembna, in da zato nadaljnjih dokazov z zaslišanjem prič in (postavitvijo) izvedenca ni izvajalo. Da konkretne obrazložitve, zakaj ni izvedlo vseh predlaganih dokazov tožene stranke, sodišče prve stopnje ni podalo, je torej neutemeljena pritožbena trditev. Zavrnilo jih je iz sprejemljivega in ustavno dopustnega razloga nepotrebnosti.

13. Pritožnica pa kršitev načela kontradiktornosti sodišču prve stopnje očita tudi iz razloga, ker se v zvezi s pravno odločilnim dejstvom (ne)utemeljenosti reklamacije spornih akumulatorjev ni oprlo tudi na servisni zapisnik ... z dne 25. 11. 2014 (iz katerega naj bi po zatrjevanju pritožnice izhajalo, da je oba akumulatorja potrebno TAKOJ zamenjati, da je njuna življenjska doba 0 %, da je stanje napolnjenosti 100 %, rezultati testa negativni, sposobnost zagona le 20 % oziroma 21 % itd., v rubriko opombe/ugotovitve pa ročno vpisano, "Potrebna zamenjava akumulatorjev") oziroma tega vsebinsko ni presojalo, temveč ga je med izvedene dokaze zgolj povzelo.

14. Tudi ta očitek je po presoji pritožbenega sodišča neutemeljen. Da bi bil odgovor nanj čim bolj razumljiv, pa je potrebna podrobnejša predstavitev trditvene podlage (tožeče in) tožene stranke.

15. Tožeča stranka obravnavanega spora zahteva plačilo po računu št. 4038/2015 z dne 9. 2. 2015 v znesku 924,76 EUR, s katerim je toženi stranki (vsled zatrjevano neutemeljene reklamacije) zaračunala plačilo stroškov dobave dveh novih akumulatorjev v višini 355,20 EUR, kilometrino na relaciji X - Y - Z - Y - X v višini 162,80 EUR, 8 delovnih ur po 30 EUR v znesku 240,00 EUR ter 22 % DDV. Trdi, da je proizvajalec "... " ugotovil, da sta oba akumulatorja, ki jih je toženka reklamirala, brezhibna, da pa v obeh manjka elektrolit (in sicer zaradi neustreznega vzdrževanja uporabnika - tožena stranka namreč ni dolivala destilirane vode, čeprav je bila na to opozorjena tako z navodili proizvajalca kot z navodili prodajalca, tj. tožeče stranke). Garancija za brezhibno delovanje stvari s strani proizvajalca zato ni bila priznana.

16. Temu se toženka upira. Navaja, da je reklamacijo v garancijski dobi uveljavljala glede na vsebino zapisnika serviserja ... z dne 25. 11. 2014. Trdi, da je slednji kot pooblaščen serviser agregata pri dolžniku opravljal meritve na agregatu, ki ga zaganjata dva akumulatorja, in ugotovil, da ju je potrebno takoj zamenjati; da je njuna življenjska doba 0%. Tožeča stranka je h konkretnim dejanjem za rešitev reklamacije pristopila 3. 2. 2015. Po trditvah toženke je pripeljala nova akumulatorja in odpeljala reklamirana. Nato je trdila, da akumulatorja nista bila defektna (torej da je bila reklamacija neutemeljena), ter izstavila sporni račun. Vendar pa navedeno po njenem mnenju ne drži - akumulatorja sta bila defektna, ker nista bila dovolj napolnjena z elektrolitom, kar je razvidno iz reklamacijskega zapisnika T. z dne 5. 2. 2015 št. 54/15 (potrebno dopolnjevanje, gostota elektrolita se je med polnjenjem izenačila, narejen je bil nivo elektrolita).

17. Takšna ugovorna podlaga tožene stranke pa tudi po presoji pritožbenega sodišča ni terjala vsebinske opredelitve do zapisnika z dne 25. 11. 2014. Tožena stranka je zapisnik serviserja ... (ki je toženko opozoril, da je življenjska doba akumulatorjev 0 % in da jih je potrebno reklamirati v okviru garancijske dobe) predložila kot dokaz o utemeljenosti njenega poziva na odpravo napak, ne pa kot dokaz o izsledkih reklamacije (tako je namreč sklepati na podlagi njenih drugih navedb). Sama je namreč trdila, da je zapisnik z dne 25. 11. 2014 predstavljal strokovno oceno njenega takratnega serviserja, na podlagi

katerega je tožena stranka morala reagirati (zaradi česar je po njenem mnenju upravičeno reklamirala oba akumulatorja, ki sta bila še v garancijski dobi), ne pa, da zapisnik z dne 25. 11. 2014 dokazuje, da ni res, kar je bilo ugotovljeno v zapisnikih T. št. 54/15 in 55/15 (na katera se je v potrditev dejstva, da sta bili obe bateriji oz. akumulatorja dobra, reklamacija tožene stranke pa zato neutemeljena, sklicevala tožeča stranka) oziroma da z njim izpodbija trditev tožeče stranke o brezhibnosti akumulatorjev oziroma (zgolj) manjkajočem elektrolitu, ker iz njega (tj. iz zapisnika z dne 25. 11. 2014) izhaja, da je življenjska doba akumulatorjev 0 %. Nasprotno, utemeljenost reklamacije je dokazovala z istim zapisnikom kot tožnica neutemeljenost reklamacije - trdila je namreč, da reklamacijski zapisnik T. dokazuje, da sta bila akumulatorja defektna, ker nista bila napolnjena z elektrolitom. Tožena stranka pa ni npr. trdila, da zapisnik z dne 25. 11. 2014 dokazuje, da ni potrebno dopolnjevanje elektrolita. To trdi šele v postopku s pritožbo, kar pa je po določilu 453. člena ZPP v zvezi s 452. členom ZPP prepozno.

18. Med pravnima strankama tako sploh ni bilo sporno, da je tožena stranka reagirala oziroma zahtevala odpravo napak na podlagi zapisnika serviserja ... (in kakšna je bila njegova vsebina), da je tožeča stranka pristopila k reševanju reklamacije, niti ni bilo sporno, da se je v teku reševanja reklamacije izkazalo, da je bilo potrebno dopolnjevanje elektrolita. Sodišče prve stopnje torej ni imelo razloga, da bi pri presoji upravičenosti sporne reklamacije oziroma pri presoji tega, kaj dejansko je bilo narobe s spornima akumulatorjema, upoštevalo tudi zapisnik z dne 25. 11. 2014.(3) Pravilno je zato zapisalo, da je bilo mogoče že na podlagi izvedenih dokazov (med katerimi je nedvomno naveden tudi zapisnik ...) ugotoviti dejstva, ki so za odločitev v tem gospodarskem sporu pomembna. In ker zaradi opustitve presoje tega dokaza(4) tudi ni nastala dokazana kriza med ugotovitvami iz zapisnika z dne 25. 11. 2014 in ugotovitvami zapisnika T., sodišče prve stopnje tudi ni bilo dolžno aktivirati izvedenca elektro stroke, ki bi lahko neodvisno pojasnil utemeljenost reklamacije glede na strokovne ugotovitve serviserja, s katerimi je tožena stranka razpolagala. Izvedenec bi namreč lahko pojasnil zgolj, kakšna je bila (oziroma ni bila) *napaka* akumulatorjev (in s tem, katere ugotovitve so pravilne - serviserja ... ali proizvajalca), nikakor pa ga sodišču prve stopnje ni bilo treba postaviti iz razloga, da pojasni, ali je tožena stranka utemeljeno reagirala in tožečo stranko pozvala na odpravo napake. To niti ni bilo sporno. Ker tožena stranka tekom postopka na prvi stopnji dokaza s postavitvijo izvedenca ni predlagala v zvezi s smotnostjo načina reševanja reklamacije (in s tem povezanimi stroški), pa v pritožbi tudi neutemeljeno izpostavlja, da je z opustitvijo njegove izvedbe toženko prikrajšalo še za dokazovanje trditev, da je tožeča stranka reklamacijo reševala neustrezno.

19. Tožena stranka po stališču pritožbenega sodišča tudi očitno zmotno razume, v kakšnem smislu je sodišče prve stopnje uporabljalo besedno zvezo "(ne)utemeljenost reklamacije". Uporabljalo jo je namreč z vidika odgovornosti tožeče stranke za brezhibno delovanje stvari.

20. Za odgovornost prodajalca (tožeča stranka) oziroma proizvajalca na podlagi garancije za delovanje stvari morajo biti (med drugim) izpolnjene naslednje predpostavke: 1. stvar, v zvezi s katero sta prodajalec in proizvajalec prevzela zavezo, da bo delovala brezhibno, ne deluje brezhibno; 2. vzrok za okvaro (nedelovanje) stvari so lastnosti stvari same, in ne vzroki, ki so zunaj prodajalčeve oziroma proizvajalčeve sfere.(5)

21. To pa (ob upoštevanju obrazložitve v 17. in 18. točki te sodbe) pomeni, da je bilo v obravnavani zadevi sporno le vprašanje, ali je glede na ugotovitve iz zapisnikov št. 54/15 in 55/15 (tj. zapisnikov proizvajalca) mogoče sklepati o brezhibnosti akumulatorja oziroma ali je tožeča stranka odgovorna na podlagi garancije za brezhibno delovanje stvari. Od odgovora na to vprašanje je namreč odvisna usoda njenega zahtevka v tem postopku. Sodišče prve stopnje je zato sicer res neposrečeno ves čas presojalo "upravičenost" oziroma

"utemeljenost" reklamacije, a ob njegovih neizpodbojnih ugotovitvah(6), da sta bili bateriji dobri, da je bilo potrebno dopolnjevanje elektrolita ter da je to potrebo povzročila tožena stranka, ki ni dolivala destilirane vode, pa čeprav je bila seznanjena z navodili za vzdrževanje, ni mogoče zaključiti nič drugega, kot da odgovornosti tožeče stranke za napake ni in da zato od tožene stranke utemeljeno terjata stroške, ki so ji nastali z reklamacijo, ki se je izkazala za "neutemeljeno" (ker je bil vzrok za dopolnjevanje elektrolita zunaj sfere tožeče stranke). Ni pa utemeljen njen zahtevek za plačilo stroškov dobave dveh novih akumulatorjev v višini 355,20 EUR. To bo obrazloženo v okviru reševanja pritožbe tožeče stranke.

22. Pritožbeno sodišče je pritožbo tožene stranke zoper prvi odstavek I. točke in zoper II. točko izreka sodbe torej zavrnilo in izpodbijano sodbo v tem obsegu potrdilo (353. člen ZPP). Njeni izrecno uveljavljani pritožbeni razlogi so se namreč izkazali za neutemeljene, pritožbeno sodišče pa tudi ni našlo kršitev, na katere je po drugem odstavku 350. člena ZPP dolžno paziti po uradni dolžnosti.

O pritožbi tožeče stranke

23. Pritožba zoper prvi odstavek I. točke izreka sodbe sodišče prve stopnje ni dovoljena.

24. Tožeča stranka sodbo sodišča prve stopnje izpodbija v celoti. Pritožbeno sodišče pa ugotavlja, da za pritožbo zoper odločitev v prvem odstavku I. točke izreka sodbe sodišča prve stopnje nima pravnega interesa (četrti odstavek 343. člena ZPP). V tem obsegu namreč zase bolj ugodne rešitve ne bi mogla doseči. Glede na povedano je pritožba torej nedovoljena, zato je pritožbeno sodišče pritožbo zoper prvi odstavek I. točke izreka sodbe zavrglo (prvi odstavek 351. člena ZPP).

25. V preostalem delu pa pritožba tožeče stranke ni utemeljena.

26. Po drugem odstavku 482. člena OZ lahko kupec od proizvajalca oziroma prodajalca zahteva tudi povrnitev škode, ki mu je nastala zaradi tega, ker zaradi okvare (nepravilnega delovanja) stvari ni mogel uporabljati, in sicer od trenutka, ko je zahteval popravilo ali zamenjavo, do njune izvršitve.

27. Nastanek škode zaradi neuporabe stvari pa lahko proizvajalec oziroma prodajalec prepreči tako, da kupcu za čas popravila omogoči uporabo druge stvari. Zato lahko po prvem odstavku 21.c ZVPot(7) proizvajalec (oziroma prodajalec) oziroma pooblaščen servis potrošniku za čas popravila blaga, za katero je bila izdana obvezna garancija, zagotovi brezplačno uporabo podobnega proizvoda. Samo če tega ne stori, mora kupcu povrniti škodo, ki mu je nastala zaradi nezmožnosti uporabe pokvarjene stvari (drugi odstavek 21.c ZVPot)(8).

28. Pritožnica skladno z obrazloženim torej pravilno izpostavlja, da podajalec oziroma proizvajalec na podlagi določila drugega odstavka 482. člena OZ ni dolžan zagotoviti nadomestnega *izdelka* za obdobje, ko je kupec zahteval popravilo stvari, do takrat, ko mu je prodajalec oziroma proizvajalec vrnil popravljeno stvar oziroma izročil drugo stvar, ki deluje brezhibno. Kljub temu pa po presoji pritožbenega sodišča drugačne odločitve v obravnavanem sporu ne more doseči.

29. V nasprotju z zatrjevanji pritožnice namreč sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi nikjer ni zaključilo, da tožeča stranka kljub neupravičeni reklamaciji do stroškov v višini nakupa dveh novih akumulatorjev ni upravičena, ker naj bi dolžnost po nabavi nadomestnih akumulatorjev imela že na podlagi zakona. Navedlo je le, da je glede na dejstvo, da je tožena stranka dom upokojujencev, povsem razumljivo, da brez agregata in brez akumulatorjev, ki očitno v primeru izpada elektrike zagotavljajo

delovanje dvigala in ostalih naprav, ne more biti (saj gotovo v takšnem primeru lahko pride do škode na zdravju njenih oskrbovancev) ter da se je tožena stranka tega zavedala in zato ob reklamaciji delovanja akumulatorjev vztrajala, da ji tožeča stranka za čas, ko bo akumulatorje odpeljala na kontrolo, zagotovi nadomestna (akumulatorja).

30. V (neizpodbojno) dejansko podlago obravnavane zadeve pa je sodišče prve stopnje v zvezi z dobavo novih akumulatorjev vključilo ugotovitve, da:

- je tožeča stranka pristopila k reševanju reklamacije oziroma da se je njen predstavnik zglasil pri toženi stranki z namenom, da prevzame akumulatorje in jih odpelje na kontrolo;
- pri prvem obisku akumulatorji niso bili odpeljani, ker je tožena stranka zahtevala nadomestne akumulatorje;
- je tožeča stranka opravila zamenjavo dveh akumulatorjev (servisni zapisnik z dne 3. 2. 2015 - 7. točka obrazložitve izpodbijane sodbe) in
- dogovora (da bo tožeča stranka toženi dobavila nove nadomestne akumulatorje - ker drugih ni imela - stare pa bo odpeljala na testiranje k njihovem proizvajalcu in v primeru napake na akumulatorjih je vse brezplačno, sicer pa proti plačilu) med pravnima strankama ni bilo, saj iz elektronske komunikacije z dne 30. 1. 2015 nikakor ni mogoče zaključiti, da je D. D. v imenu tožene stranke s svojim odgovorom potrdil, da bodo v primeru neupravičene reklamacije novi akumulatorji s strani tožene stranke plačani.

31. Ker tožeča stranka dolžnosti, da zagotovi nadomestne akumulatorje na podlagi zakona, torej nima, nove akumulatorje pa je (glede na citirane ugotovitve prvostopenjskega sodišča) dobavila, čeprav ni bilo dogovorjeno, da bodo v primeru neupravičene reklamacije ti s strani tožene stranke plačani, pa tudi pritožbeno sodišče ne more sprejeti drugačnega materialnopravnega zaključka, kot ga je že prvostopenjsko sodišče. Za plačilo novih akumulatorjev namreč ni najti veljavnega pravnega temelja. Ni namreč pravilen sklep pritožnice, da predstavlja (zgolj) zaradi tega, ker tožeča stranka toženi ni bila dolžna zagotoviti nadomestnih akumulatorjev, strošek njihove nabave strošek neupravičene reklamacije. Zahteve tožene stranke, da naj ji tožeča stranka v času, ko bo odpeljala stare akumulatorje v kontrolo proizvajalcu, zagotovi nadomestne akumulatorje, ni mogoče avtomatično razumeti kot zaveze, da bo plačala nove akumulatorje, če prodajalec oziroma tožena stranka drugih ni imela.

32. Tudi uveljavljani pritožbeni razlogi tožeče stranke so se torej izkazali za neutemeljene. V okviru uradnega preizkusa izpodbijane sodbe pa pritožbeno sodišče tudi ni našlo kršitev iz 2. odstavka 350. člena ZPP. Njeno pritožbo je pritožbeno sodišče v preostalem delu zato zavrnilo in sodbo sodišča prve stopnje potrdilo (353. člen ZPP).

O pritožbenih stroških

33. Ker nobena stranka s pritožbo ni uspela, je pritožbeno sodišče sklenilo, da vsaka sama kritje svoje stroške v zvezi s pritožbo (prvi odstavek 165. člena v zvezi s prvim odstavkom 154. člena ZPP). Tožena stranka pa sama krije tudi svoje stroške odgovora na pritožbo tožeče stranke, saj ta stroškovno ni utemeljen (prvi odstavek 155. člena ZPP). K rešitvi pritožbe tožeče stranke namreč ni pripomogel.

Op. št. (1): Uradni list RS, št. 73/07 - uradno prečiščeno besedilo, 45/08 - ZArbit, 45/08, 111/08 - odl. US, 121/08 - skl. US, 57/09 - odl. US, 12/10 - odl. US, 50/10 - odl. US, 107/10 - odl. US, 75/12 - odl. US, 76/12 - popr., 40/13 - odl. US, 92/13 - odl. US, 6/14, 10/14 - odl. US, 48/14 in 48/15 - odl. US.

Op. št. (2): Ki je podana, če kakšni stranki z nezakonitim postopanjem, zlasti pa z opustitvijo vročitve, ni bila dana možnost obravnavanja pred sodiščem.

Op. št. (3): Nesporno je bilo namreč, da se je tekom reševanja reklamacije izkazalo, da je bilo potrebno dopolnjevanje elektrolita.

Op. št. (4): Ker trditev, da nikjer v zapisniku ... ni navedeno, da bi bilo potrebno narediti nivo elektrolita, temveč je jasno in nedvoumno navedeno TAKOJ zamenjati akumulatorja, življenjska doba 0%, tožena stranka ni ponudila že v postopku pred sodiščem prve stopnje, zardi česar ni bilo sporno, kaj je z akumulatorji narobe.

Op. št. (5): Tako N. Plavšak v: Obligacijski zakonik (posebni del) s komentarjem, 3. knjiga, GV Založba. Ljubljana 2004, str.: 210.

Op. št. (6): Prim. prvi odstavek 458. člena ZPP.

Op. št. (7): Ki v predmetnem postopku sicer ni uporabljen.

Op. št. (8): Tako N. Plavšak v: Obligacijski zakonik (posebni del) s komentarjem, 3. knjiga, GV Založba. Ljubljana 2004, str.: 219.

Datum zadnje spremembe: 14.11.2016